

Les coses

La iaia Virgínia, que al cel sigui, va arribar de Sant Martí de Llémana (al Gironès) quan tenia tretze anys. Ella, els seus onze germans, els pares i avis van arribar, doncs, a Ca l'Orlau, a Lliçà d'Amunt, propietat dels Puig de Samalús, fugint de l'escassetat i la pobresa i es van establir a la Vall del Tenes (que aleshores ni existia com a concepte geogràfic!) a fer de masovers. Perquè ens situem, ca l'Orlau és al límit de l'esplanassada que ara estan perpetrant els amics de Mango i que, segons explica el 9Nou, ha generat una fugida massiva de tots els conills que s'hi encauaven i que ara campen pels horts de la comarca.

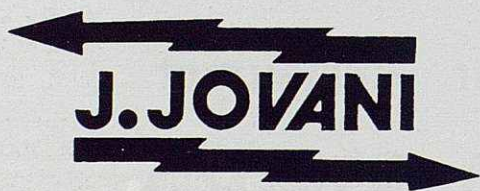
La Virgínia (Virgínia Roca Puig, per servir-los) va viure els foscos anys de la precarietat material i moral de la postguerra al Molí d'en Fonolleda, al costat sud de ca l'Orlau que, per situar-nos, és el que més tard van ser les fàbriques de l'Ullod, ja al límit de Lliçà d'Amunt amb Lliçà d'Avall. La qüestió és que es va emmaridar amb l'avi Ramon, que també havia arribat (des de Centelles) amb nou germans més i la parentela a fer de masovers a la finca dels senyors de Llanza Montoliu.

La iaia era una campaneta i, és clar, es va fer estimar. I, passats els anys, quan anaves a casa i t'asseies al menjador deia, ufanosa, tot assenyalant el bufet del menjador: "mira, quantes coses hi tinc!". Els més joves, no enteníem el que volia dir. És clar que s'hi tenen "coses", als bufets dels menjadors: vaixella, copes, safates, gots diversos i andròmines de tot tipus van a parar sense remei al mobiliari dels

mejadors! Els joves, fills de l'opulència, doncs, el que no enteníem era el concepte de "tenir coses" perquè, com qui diu, tothom en té de coses. Ella, que parlava un català oriental de la zona gironina i va morir-se dient "la tomata" al tomàquet que diem aquí, o "ha vingut ara suara" per dir que feia ben poc que havia vingut algú (o, encara, "espera-te", amb la segona "e" molt oberta), ella, doncs, venia d'un moment en què la gent no tenia, com qui diu, res. Res vol dir res o ben poca cosa. Per això, quan et deia que miressis les coses que tenia (quadres de la seva fila Rossita, records de bateigs i comunions, gerros per fer bonic, nines fetes de ganxet o plats-records de "Peñíscola"), el que estava dient, realment era: "mira, mira, de no tenir res, ara, amb esforç, hem aconseguit tenir tantes coses que fins i tot en tenim d'inútils". Les coses inútils eren signe de progrés, de millora.

De fa uns anys, no massa anys (posem-ne 40?) les cases s'han anat farcint d'entrebancs i d'objectes inútils que han anat perdent aquesta capacitat de marcar el progrés cert de cada família i han anat conquerint els racons de les cases. Objectes i coses que un dia entren per la porta i que ja no surten, tones de pes mort que mostren la tenacitat de les bigues de les cases i els pisos. Pes mort de coses que perden la seva utilitat i que ara, només duen una informació: tenim tantes coses que la frase "mira quantes coses que tinc", només vol dir que hauríem de fer una visita a la deixalleria.

Ramon Vilageliu

Electrodomèstics
Eines per jardí JARDINO
Calefacció
Muntatges i productes de piscines
Instal·lacions d'aigua, gas i electricitat
Reparació i bobinatge de motors
Materials elèctrics, sanitaris i griferia
Bombes i equips de pressió
Pintures

GALERIES CATALUNYA

Carretera de Barcelona, s/n.
Tel. 93 844 66 31 - Tel mòbil 609 85 17 82
SANTA EULÀLIA DE RONÇANA